

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1951/2015
05.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Стојадин Митић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, ..., чији је пуномоћник Драгољуб Рајевић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3012/14 од 12.11.2014. године, у седници одржаној 05.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3012/14 од 12.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 127/14 од 30.05.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог бр. ... од 19.03.2012. године о престанку радног односа тужиоцу, па је обавезан тужени да тужиоца врати у радни однос на одговарајуће послове и радне задатке, као и да му призна сва права на раду и по основу рада, у року од осам дана од пријема пресуде; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 186.750,00 динара у року од осам дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3012/14 од 12.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и пресуда Основног суда у Нишу П1 127/14 од 30.05.2014. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по уговору о раду од 14.09.2006. године и анексу уговора о раду од 20.05.2008. године, а обављао је послове ... на ... у Решењем туженог бр. ... од 19.03.2012. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду због повреде радне обавезе, вршења наплате путарине по магнетној картици у затвореном систему наплате, супротно прописаној процедури рада и дужностима ... из Правилника о обављању послова посебне накнаде за употребу пута или путног објекта. Радњу која је утврђена као повреда радне обавезе у вези наплате путарине, тужилац је извршио 28.10.2011. године. Тог дана тужилац је сачинио дневни извештај о уплати пазара у коме је износ од 770,00 динара евидентиран као ванредни приход – пазар по истеклој НРУ, а извештај је потписан и оверен од стране трочлане комисије. Тужилац је следећег дана 29.10.2011. године о овом догађају обавестио свог непосредног руководиоца ББ, на чији захтев је сачинио изјаву коју је непосредни руководиоца истог дана проследио руководиоцу радне јединице на даљи поступак. Актом бр. 116-26 од 21.02.2012. године, виши контролор је обавестио в.д. генералног директора туженог о учињеној повреди радне обавезе ... АА, овде тужиоца. Пре доношења оспореног решења тужилац је упозорен на разлоге за отказ уговора о раду, о којима се изјаснио, а затражено је и мишљење синдиката.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду, прописано је да отказ уговора о раду из члана 179. тачка 1, 2, 3, 5. и 6. овог закона послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да је тужени за евентуално учињене пропусте тужиоца приликом наплате путарине на дан 28.10.2011. године, сазнао сутрадан 29.10.2011. године, када је тужилац непосредног руководиоца обавестио о спорном догађају, који је изјаву тужиоца тог дана - 29.10.2011. године проследио руководиоцу радне јединице на даљи поступак. Како је тужени спорно решење о отказу уговора о раду због повреде радне обавезе из члана 179. тачка 2. Закона о раду донео 19.03.2012. године, а за чињенице које образују отказни разлог сазнао је 29.10.2011. године, то је протекао субјективни рок од 3 месеца из члана 184. став 1. Закона о раду, чијим истеком је настала преклузија у погледу могућности отказивања, због чега је спорно решење незаконито. Обзиром да је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужени је у обавези да тужиоца врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Имајући у виду наведено, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. У ревизији тужени понавља жалбене наводе којима се указује да је датум сазнања туженог за повреду радне обавезе 21.02.2012. године, када је генерални директор туженог обавештен о радњама тужиоца дописом Одсека видео надзора. Врховни касациони суд је нашао да су ови наводи неосновани и да је правилно становиште другостепеног суда да се моменат сазнања за повреду радне обавезе не везује само за орган који је овлашћен да донесе решење о отказу уговора о раду (директор или овлашћено лице), већ је релевантно и сазнање других лица (органа) која врше надзор над радом запослених (непосредни руководицац, руководицац радне јединице, сектора и други), јер то, супротно ревизијским наводима, нису „било која која друга лица запослена код туженог“.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић